

12 otázek

Jeroným Klimeš se v dětství toužil proměnit v kapitána Nema. Pustil se do studia hydrogeologie, ale mořeplavcem ani potápěčem se nakonec nestal. A to je dobře – přišli bychom totiž o výrazného psychologa, který už dobře poradil mnoha rodičům.

Dvanáct otázek pro Jeronýma Klimeše

JITKA STUHLÍKOVÁ

Jaká byla vaše nejmilejší dětská knížka a večerňáček? Velice si vážím knihy Heleny Šmahelové „Velké trápení“ o holce, která vlnou rozvodu skončila v dětském domově. Přečetl jsem si ji i v dospělosti a stále se mi líbila na rozdíl od jiných dětských knih, které byly v dospělosti už nečitelné. Z večerňáčku vede Maxipes Fik.

Jaké slovo u dnešních teenagerů považujete za „nejhustší“?

Do kolen mě dostal výrok, který jsem nedávno vyslechl v autobuse: „Já půjdu na nějakou vysokou, ale na nějakou snadnou. Rozhodně ne na ekonomku. Mně jde jen o to, abych měl titul.“ Tak jsem si řekl: „Maminko, ty to vidíš! Tohle pak mám vzdělávat! Proč si vlastně vůbec dělám těžkou hlavu, když někomu dám čtyřku?“

Vaše největší chyba ve výchově, které jste se dopustil, nebo se dopustili jiní na vás?

Jednu z chyb si vyčítám dodnes, když si na to vzpomenu. Žil jsem s matkou, která již měla dvě holky. Ta starší měla velké problémy s uklízením. I když jí bylo asi 12 let, nebyla prostě schopna si sama uklidit svůj pokojíček.

Zprvu jsme zkoušeli hrát hru na uklízení. Ta spočívala v tom, že já jsem stál uprostřed pokoje a mlčky jsem ukázal na nějakou věc, kterou pak ona musela uklidit (samozřejmě s řečmi). S tímto dohledem byla schopna si pokojíček uklidit.

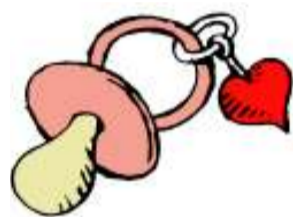
Jenže později, když opět měla v pokojíku nepořádek, nutil jsem ji, aby si ho uklidila SAMA, vždyť na to „měla věk“. Ona ale chtěla, abych ho opět uklízel s ní, protože věděla, že to sama nedokáže.

Dneska si vyčítám, že jsem tu hru na uklízení s ní pak nehrál, protože by se uklízet sama časem naučila, a takhle jsem v ní jen probouzel pocity selhání. Zkrátka že jsem byl zbytečně zásadový, kde to nebylo namístě, kdy jsem neodhadl její momentální kapacitu.

Šel jste při výběru povolání svou cestou, nebo jste dal na radu rodičů? Ano, dal jsem na radu svých rodičů a bylo to jednoznačné dobře. Rodiče totiž nedávali moc rad, ale ty, které dali, byly dobré.

Za co jste nejvíce vděčný svým dětem?

A své ženě – bych dodal. Za to, že mám rodinu, domov, že se večer nevracím mezi čtyři pusté a prázdné stěny bytu starého mládence.

Co je největším nepřítelem dnešního dospívajícího?

Hledání vlastní identity, se kterým mu víceméně nikdo nepomůže. Například netuší, že než se ožení či vdají, má většina dospívajících na svém kontě dva až tři velké rozchody.

Na škole je naučí zákonům, které řídí pohyb elektronů okolo atomového jádra, ale

nikdo jim ani nenaznačí, podle jakých zákonů funguje jejich mysl v období rozchodu. Jaké dělají chyby a čím za to zaplatí.

Kam vedla vaše první cesta po vyučování?

Na Přírodovědecké fakultě UK jsem šel na zastávku Albertov. Na Filozofické fakultě UK na zastávku Staroměstská. Na VŠE na zastávku Husinecká.

Jaký byl váš dětský vzor a napodoboval jste ho?

Četl jsem příliš mnoho knih o námořnících, a tak jsem vždy toužil potápět se a jezdit na plachetnici, ale splnilo se mi to až na vysoké škole. Ještě bych se rád potápěl v ponorce jako kapitán Nemo...

Jakými radami vyzbrojíte dítě před prvním mejdanem?

První mejdan svému dítěti rovnou zakážu. Podle rady ajzboňáků. Ti totiž zjistili, že při vlakové havárii je na tom nejhůř poslední vagon, a tak doporučují jej vůbec nepřipojovat. Naprosto s nimi souhlasím.

Když už vám povolí nervy před dětmi, co děláte?

To záleží, o jaký typ nervů se jedná. Například když mi povolí žravé nervy, tak se ukrutně přecpu.

příklad když dítě pláče takovým tím zbytečným, ne-zoufalým pláčem, kdy jej v podstatě nic netrápí, tak řeknu (ale pozor zcela bez ironie, protože tu děti nechápu): „Jé, Juditka pláče. Já chci taky plakat!“ Ona: „Ne, ty ne!“ Já: „A proč ne? Já chci taky plakat. Ty jsi plakala první. Teď plaču já!“ Ona: „Ne, ty ne! Já sama...“ Já: „No dobrá, tak teď plač ty. Já budu plakat někdy jindy, ale dvakrát.“ – „Ne dvakrát. Jen jednou...“

Nepřestává mě udivovat, jak tahle absurdní konverzace dokáže zastavit tento druh zbytečného pláče a změnit ho v debatu, kterou kdykoli můžete ukončit tím, že jaksi „ustoupíte“.

Dnešní děti se už neobejdou bez televize, mobilu, počítače. Bez čeho jste se v jejich věku neobešel vy?

Bez knih a bez transformátoru se žárovkami. Byl jsem vášnivý podperinový čtenář. Dnes jsem bohužel tak přesycen lidskými příběhy, že nemohu ani číst romány, ani se dívat na televizi. Bavi mě vyslovené odborná literatura, třeba fyzika či matematika.

Jaký máte osvědčený trik na zabavení dětí, když už nevíte kudy kam?

Regreduji, tj. snížím se na jejich duševní úroveň a argumentuju jejich stylem. Na-

Foto: Deník; ilustrace: Jiří Bušek

60 Nejlepších večerňáčeků na DVD

Pohádky z mechu a kapradí 4

PAVEL TAUSSIG

Jsou jako všichni správní komiči vystupující ve dvojici legrační už rozdílným vzhledem a vlastnostmi: vyzáblý hubenour shlíží na svého malého a kulatoučkého parťáka. Jeden se bezhlavě žene do všech dobrodružství, druhý je uvážlivější, za což je na vině jeho línější povaha.

Jestlipak je dokážete rychle označit, podobně jako třeba Laurela a Hardyho, podle jména? Kdo je Křemílek a Vochomůrka?

Šťastná náhoda

Všechno začalo téměř detektivně, na štěstí pro nás vědecké diváky, jedno jak staré, byl konec moc dobrý. Zdeňka Smetanu, proslaveného tvůrce animovaných snímků, oslovil v Krátkém filmu produkční a předal mu velkou obálku s rukopisem, aby si ho

Repro a foto: Deník

přečetl. Po měsíci zazvonil telefon ve výtvarnickově ateliéru. „Tak co tomu říkáš?“ ozvalo se. Pan Smetana netušil, na co se volající ptá a tak odpověděl velmi diplomaticky: „No, jsou to ale věci.“ Produkční ale dotíral: „Četl jsi to už?“ Výtvarník se domníval, že o něčem mimořádném píše denní tisk, proto rychle řekl: „Četl.“ – „Takže to bereš?“ – „Jo, beru.“

Teprve když se rozloučil a položil sluchátko, vzpomněl si na obálku! Rychle ji otevřel. Již po prvních větách se začal spokojeně usmívat. Čím déle četl, tím byl šťastnější, že mu osud nabídl půvabné pohádky Václava Čtvrťky o dvou lesních skřítcích, kteří přebývají v pařezové chaloupce a každý den prožijí nějakou vzrušující příhodu.

Když dočetl, okamžitě naskicoval první podobu těch

Jak Křemílek a Vochomůrka zabloudili v bedlovém lese

Jak šli Křemílek a Vochomůrka na pařezy

Jak si Křemílek a Vochomůrka ani nelízlí povídel

Jak Křemílek a Vochomůrka hráli maličké víle

Jak Křemílek a Vochomůrka jedli kaši

Jak Křemílek a Vochomůrka přišli ke dvěma pěkným panenám

v příštích týdnech

- 20. 9. Krtkova dobrodružství 2
- 27. 9. Broučci 2
- 4. 10. O kocouru Mikešovi 2
- 11. 10. Pojďte, pane, budeme si hrát 2
- 18. 10. Tip a Tap 2
- 25. 10. Carodějné pohádky